

проклетнико! Гледай го какъвъ е... Бе пристъпи!

Но Билялъ погледна въ земята и каза:

— Върви си. Дъртата те гледа, баба Иваница. Ей я тамъ е! Върви си по-скоро.

Самъ той тръгна изъ пжтя. Славенка се обърна, видѣ баба Иваница и каточе нищо не е било, тръгна къмъ нея.

— Хубаво, булка, хубаво! — каза баба Иваница, като стисна устни и заклати глава. — Да приказвашъ тука съ единъ... циганинъ! Хубаво, хубаво. Азъ ми казваха хората, ама не вѣрвахъ... Върви си вкжщи, чумо недна! — изкрещѣ тя и посегна къмъ хурката си. — По скоро си върви!

Усмихната, както винаги, съ трескавъ огънь въ чернитѣ си очи, Славенка забърза къмъ кжщи. Следъ нея се върна и баба Иваница. Още сжщата вечеръ, като си додоха мжжетѣ отъ нивата, тя имъ разправи всичко. За пръвъ пжтъ дѣдо Иванъ не се пошегува и остана замисленъ. Бърни само се усмихваше съ нѣкаква крива, гузна усмивка, каточе не вѣрваше. Но вечеръта, като останаха сами, той хвана Славенка за косата, задърпа я и я заудря съ плѣсници.

Отъ тоя день нататъкъ Славенка разбра, че Бърни я следи. Нощемъ искаше да стане, но усѣщаше, че той не спи — и не смѣеше. Денемъ баба Иваница (Бърни бѣше ѝ поржчалъ)